

Bijdrage Nathalie Boschman aan de Sachsenhausen-herdenking in Vught, 8 september 2023

Vandaag herdenk ik mijn overgrootvader, de vader van mijn opa Cees Boschman. Cornelis Boschman werd op 19 november 1942 gearresteerd voor het verspreiden van illegale kranten in Krommenie, mijn opa was toen 3,5 jaar oud. Na zijn arrestatie komt hij hier in Vught terecht. Gelukkig is brieven schrijven toegestaan en zo houdt Cornelis Boschman contact met zijn gezin. Dat contact stopt abrupt met de laatste brief van 20 augustus 1944, de verjaardag van mijn opa. Vanaf dat moment heeft mijn opa nooit meer iets van zijn vader vernomen. Wanneer de oorlog ten einde is, wacht mijn opa met zijn familie hoopvol op het treinstation van Krommenie, maar Cornelis Boschman keert niet meer terug.

Mijn opa vertelde dit verhaal aan mij toen ik 12 jaar oud was. Brieven, krantenartikelen en foto's lagen uitgespreid op tafel. Ik zag dat de zoektocht naar zijn vader mijn opa nog steeds bezig hield. Niet weten wat er met je vader is gebeurd, moet verschrikkelijk zijn.

Het is oktober 2015, ik bezoek samen met mijn leerlingen vierde klas van het VMBO kamp Sachsenhausen tijdens een studiereis naar Berlijn. Met het verhaal van mijn opa in mijn achterhoofd kan ik het niet laten om de archiefboeken open te slaan. Even voelt het of de grond onder mijn voeten wegzakt als ik mijn familienaam zie staan. Cornelis Boschman, gestorven op 24 januari 1945 te Sachsenhausen. In Krommenie gaat de telefoon. Als mijn opa opneemt zeg ik: "Opa, ik heb je vader gevonden."

Terug van de studiereis bezoek ik mijn opa en weer ligt zijn archief uitgespreid op tafel. Maar nu is zijn zoektocht ten einde. 73 jaar na zijn arrestatie is Cornelis Boschman weer thuis in Krommenie.

Ik ben ontzettend dankbaar dat ik mijn opa het antwoord heb kunnen geven op die ene vraag. Het emotioneert mij als mijn opa vol trots ons familieverhaal vertelt. Mijn overgrootvader heb ik nooit mogen ontmoeten, maar door het lezen van zijn brieven en de verhalen heb ik hem toch leren kennen. Dit laat zien hoe belangrijk het is om oorlogsverhalen met elkaar te blijven delen. Verhalen houden mensen in leven, en hierdoor kunnen ze we ook niet meer vergeten.